23
NİSAN
GÖRKEY
5
KURUŞ

YEDİGÜNDE BİR BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler :

ÜLKÜ BASIM EVİ
İSTANBUL - CAĞALOĞLU
No 40

Gün Aydın, Gözünüz Aydın Taydaşlarım!..

Aman ne tesadüf, ne tesadüf.. Sevincimden ne yapacağımı bilemiyorum.

Size de anlatayım:

Afacanın kapağı basılıyordu.. 23 Nisan sayısı güzel olsun diye ne fedakârlıklara girişmiştik. Baştan başa 5 - 6 renk bir kapak.. Sonra 16 yüz yerine 4 sahifalık bir kapak eklentisile 20 yüz..

Ama böyle yapmak ta borcumuzdu. Çünkü bu 23 Nisan sayımızdı.

Aaa.....

Bir de numaramıza bakayım: Afacan da (23) üncü sayısında değil mi?. Bu tesadüf güzelliği içimde bir sevinç yarattı, Afacanın da yüzü 23 Nisan kadar güzel sevimli, şen olsun, dedim..

Çocuklar bu hafta hepinizi heyecandan heyecana sürükleyen avcı Bay Tekini (2) sahifa olarak koyduk. Gelecek sayıda da belki iki sahifa çıkaracağız. Bu roman şimdi bütün dünya çocuklarını yürek çarpıntıları içinde bırakmaktadır.

Afacan çıktığı gün telefonumuz durmadan çalar:

— Zırrr....

— Allo.. Allo.. Ne istiyorsunuz?

— Afacan.. Siz misiniz?.. Ben okuyucunuzdan falanım.. Afacan söyler misiniz Bay Tekinin sonu ne olacak? Panter kendisini öldürecek mi, Zib Bay Tekine düşman mı?.. Haaaa... Kuzum Afacan Tarzan için çıldırıyorum, Tarzan ne olacak?.

Sonra gene bir zil:

— Afacan, allo.. Afacan.. Neye öyle Bay Tekini az yazıyorsunuz?.

Kuşku yok ki dergimizin yüzü daha çok olsa yazılarımız da ona göre çok olacaktır.

Üç gün önceydi, bir telefon zili çalıyordu:

— Çıııınnnn!..

— Çıııınnnn!..

— Allo...

— Orası Afacan idare evi mi?..

— Onay...

— Allo... Burası Büyükada... Ben okuyucularınızdan Süzan Tekin!.. Bay Faruk Gürtünca, Afacana söyler misiniz, bugüne kadar çıkan Bay Tekinleri bize güzel bir kitap şeklinde, bir albüm halinde versin.. Düşününüz, bazı hafta Afacan öyle satılıp bitiyor ki Bay Tekini okuyamıyorum. Okusam bile toplu bir biçimde bulunması daha güzel olmaz mı?.. Çok rica ederiz bizim için çalışan Bay Faruk ağabey, şu Bay Tekini bize bir albüm halinde çıkarınız. Bilseniz sizi ne kadar daha çok seveceğiz...

— Düşünelim Bayan Süzan.. Bunu hatırlatmanıza çok teşekkür ederiz,

Bay Faruk Gürtunca telefonu bırakınca:

— Bravo Süzan Tekin! dedi. Aklınla çok yaşa... Bütün Afacan okuyucularına işte yepyeni bir sürpriz.. Hemen zile bastı, başdiziciyi çağırarak:

— Hemen Bay Tekinin birinci kısım yazılarını dizdirin ve klişeleri anıklayın.. emrini verdi ve telefonu açtı ressamı buldu:

— Allo.. Allo... Kuzum Bay Münif sen misin? Bay Tekin kitap biçiminde anıklanmağa başlamıştır. Bay Tekinin dört renkli bir kapağını haftaya hazırlamanızı dilerim! dedi.

Bugün çarşamba... Kapak geldi.. Aman ne güzel, ne güzel bir kapak.. Bay Tekin solda yere diz çökmüş... Elinde silâhı, keskin gözlerle vahşi hayvanları araştırıyor.. İkinci bir plânda Bay Tekin Wilsonun kaçtığı gemiye doğru koşuyor.. Üçüncü plânda kendisine Tanrı süsü veren Luna tahtında oturuyor, yerliler etrafını çevrelemişler..

Oooh.. O kadar güzel, o kadar göz alıcı bir kapak ki... İşte size (23) Nisan sürprizi..

Avcı Bay Tekinin maceralarını resimlerile yazılarile okumak için birkaç gün bekleyiniz. Bir taraftan Afacanda onu heyecanlarla takip ederken bir taraftan da orada çıkan maceralarını kitap şeklinde elinizde göreceksiniz.

Haftanızı gene kutlular, hepinizin gözlerinizden öperim. Her çağ sizin

AFACAN

ŞEN SÖZLER

AKILLI ADAM!..

Recep tiyatroya girmişti. Oyun bitip te çıkacağı zaman paltosunu bırakarak numara almış olduğu matmazelin yanına gitti.

— Matmazel bizim paltoyu lûtfen.

— Numaranız kaç efendim..

— Canım sen paltoyu ver. Numarayı kaybolmasın diye paltonun cebine koymuştum da..

— ?!..

BİZ BİLİYORUZ

Yaramazlık yapan bir çocuk divan minderinin altına saklandı. Arkasından koşan babası bir kurnazlık düşündü:

— Vasıf, çık yavrum, sana bir hokkabazlık göstereceğim.

— Baba, biz senin hokkabazlıklarını biliyoruz.. istemem!

TUHAF BİR İMTAHAN

Artık imtihanlar yaklaşıyor. Bazı açıkgöz Afacanlar bütün yıl derse çalışmazlar, çalışmazlar, sonra imtihanda arkadaşlarından kopye yapmaya kalkarlar. Avrupada bir kız lisesinde bunun önüne geçmek için çocukların başına külâhlar geçirilmiştir. Kızlar biribirlerine hiçbir vakit kaş göz işareti yapamıyorlar, bu suretle de hiçbir yazıyı kopye edemiyorlar.

KÜÇÜK SİNEMA YILDIZI

ŞİRLEY TEMPLE

Hayatını Nasıl Anlatıyor.

Holivudun en sevimli küçük yıldızı, fotoğraflarını gerek Çocuk Sesinde, gerek Afacanda gördüğünüz, (Şirley Temple) dir. (23) Nisanda tam altı yaşını doldurup yedisine basan küçük yıldız hayatını şöyle anlatıyor:

Annemden işitirdim: Ben doğmadan önce daima bir kız çocuğunun dünyaya gelmesini istermiş. Doğduğum gün annem de, babam da çok sevinmişler. Doğpş günüm 23 Nisan 1929 idi. Oğlan kardeşim John on üç yaşında, öteki oğlan kardeşim Jorje de on yaşında imişler.

Minimini küçük oğlanlar ve küçük kızlar gibi ben de anne ve babamın dünyada en sevimli kimseler olduklarını düşünürdüm. Annem daima benimle uğraşıp didinirdi. Benimle oynar ve beni çok severdi. Babam bankasındaki işinden sonra eve dönünce çok eğlenirdim.

Gelecek doğum günümü kutlularken dostlarımı evimde kabul edeceğim. Annem şimdiden kahvaltı için benim istediğim şeyleri hazırlıyor: Kremli piliç, sanduviç (Pomme suprise), vanilyalı kaymak,

ze doğru ilerledi ve kartını anneme uzattı. Annem babam bunun Fox filim müdürü bay Gorney olduğunu söylerken çok memnun görünüyordu. Bunu müteakip günlerde Cite Movietone'a gittik. Orada bay Brovne rasladık. Bu adam çok nazikti. Dans etmemi istedi. Çok canlı bir müzik ile dans etmeğe başladım. Sonra bir şarkı söyledim. Bunu herkes çok beğenmişti. Böylece Le Ministère des Ammusment'ni çevirmek için angaje edil-

bunları çok güzel hatırlarım.

Küçük Şirley filmini çevirdiğim zaman ben beş yaşındaydım. Bu vesile ile bütün küçük çocuklar için büyük bir masa hazırlanmıştı. Beş mumla süslenmiş büyük pastaları yerken gülmemiz için bir çok şaklabanlar gelmişti, oyunlar yapıyorlardı.

Çok çalıştığımı gören doktorlar bu sene uzun bir tatile ihtiyacım olduğunu bana söylediler. Biz de dağlara çıktık, sonra de-

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN —

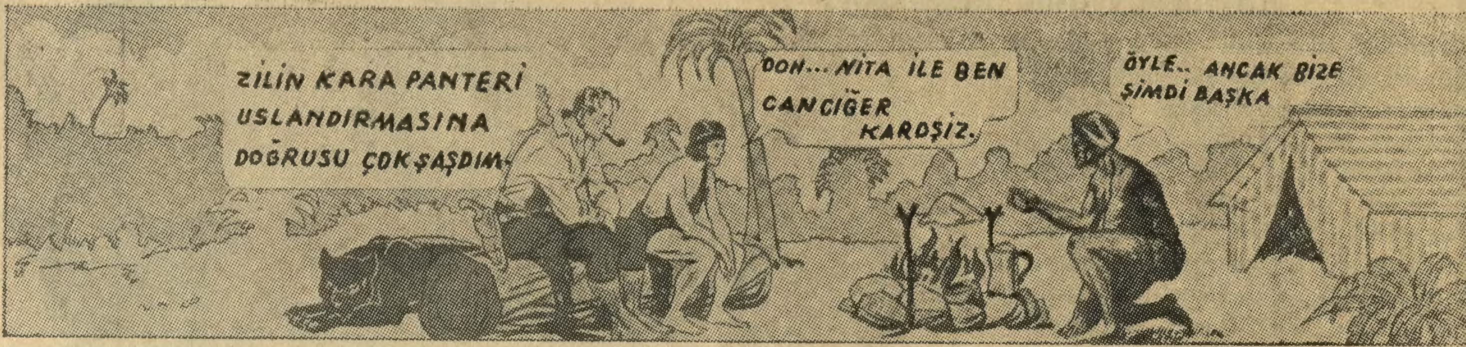

184 — Orman çocuğu ile Bay Tekin artık dost olmuşlardı. Bay Tekinle Panterli çocuk kampa doğru ilerlediler. Büyük bir kütüğün üstüne oturdular. Kolu, onlara ateş yaktı, çay ısıttı ve kızıl korlar üstünde güzel bir karatavuk kızarttı. Bay Tekin:

— Ben bu kadar yıldır vahşi hayvanların terbiyesile uğraştım. Fakat hiçbir zaman Zib'in bu kara panteri uslandırdığı kadar muvaffak olamadım, dedi..

Zib:

— Oooh.. diye içini çekti. Ben ve Ni... ikimiz can ciğer iki arkadaşız..

Kolu da söze karıştı:

— Öyleeee.. Ama şimdi bize başk... bir panter bulmak gerek! dedi.

185 — Gece bütün bütün basmıştı. Bay Tekin eline silâhını alarak ateşin başına geçti. Piposunu yakmıştı. Derin derin düşünüyordu. Ay uzaktan doğuyor, onun ışığı, ateşlerin yalazını ormana bir korkunçluk veriyordu.

186 — Bu sırada ağaçlıklar arasından bir yabancı ilerliyordu. Bu, Wilsonla konuşan ve Bay Tekinle pek iyi dost olduğunu söyliyen adamdı. Bay Tekini ay altında düşünür görünce tabancayı kaldırdı ve nişan aldı.

187 — Havayı bir:

— Buuum.. diye ses sardı. Sonra ta... bancadan çıkan kurşun düşünceli Ba... Tekinin piposunu tam ortasında nikiy... ayırarak geçti, gitti. Adam ne kadar iy... atıcı idi. Havada uçan pipo yerlere düş... tü. Bay Tekin biran şaşırdı.

188 — Sonra başını kaldırıp baktı. Bir adamın çalılıklardan kendisine doğru ilerlediğini gördü. Bu da kim oluyordu. Hemen elini belindeki tabancasına götürdü. Öyle kurnazca bir tetik çekti ki ormanı ikinci bir:

— Buuum...

Sesi sarmıştı ve karanlıkta bir yalazı parladı. Sonra Bay Tekine doğru ilerliyen adamın da tabancası elinden fırlıyarak yerlere düştü.

189 — Şimdi ikisi de karşı karşıya idiler. Gelen:

— Maşallahhh... Bay Tekin!.. Şakaya şaka gerek!.. Bunu ne güzel de ispat ettin! dedi. Bay Tekin de: Vay.. Sen misin be Red?.. Buralarda ne yapıyor... ne arıyorsun böyle?... diye karşılık verdi.

AVCI BAYTEKİN

Kitap olarak dört renkli kapak içinde yakında çıkıyor

190 — Tam bu sırada çadır içinde iki silâh sesini duyan orman çocuğu Zib ile Bay Tekinin sadık uşağı Kolu hemen dışarı fırladılar. Kolu:

— Silâh sesleri var.. Acaba Bay Tekine bir şey mi oldu? dedi.

Kolunun koştuğunu gören Bay Tekin:

— Korkmayınız, korkmayınız.. Bir şey yok.. Sizi pek eski bir dostum ve çok sevdiğim bir arkadaşımla tanıştırayım. Adı Red'dir. Pek çok avlarda beraberce bulunduk! Talih bizi gene bir araya getirdi, dedi.

192 — Şimdi iki dost çadırın içine girmişler, konuşuyorlardı. Bay Tekin ona bir iskemle gösterdi, kendisi de karyolasına oturdu ve sordu:

— Yaşa be Red! Seni gördüğüme çok sevindim. Ama buraya ne yapmaya geldin?.

193 — Red:

— Burada bir altın madeni olduğunu duymuştum. Zengin olmak isteğile, buralara kadar geldim. Şimdi senden de bir dileğimiz var. Sen Wilson adında bir zenginin hayatını kurtarmışsın. O, sana çok şey borçlu imiş. Bu adamın altın madeninde (15) kişi öldürülmüş. Senden yardım istiyor.

194 — Tam bu sırada birdenbire bir haykırma duyuldu. Red başını çevirerek:

— Sus bir hayvan hırlaması var! dedi. Bay Tekin:

— Panter haykırıyor olacak! Gidelim, dedi.

195 — Gerçekten Zibin panteri ormana doğru bütün hızile koşuyor ve durmadan bağırıyordu. Bay Tekin:

— İşte, Panter ormana doğru ilerliyor, çabuk, gitmesine engel olalım, dedi. İki arkadaş ta var güçlerile koşmaya başladılar. Acaba ne vardı?. Panter niçin koşuyordu?

196 — Bir anda müthiş bir silâh sesi duyuldu. Panter ormanı inleterek kükredi ve şahlandı. Gittikçe derinleşen bu Bay Tekin macerası bakalım nelere kadar varacaktı.

— Daha var —

Selim Sırrı Tarcanın çocuklara Sağlık öğütleri
ÇOCUK HAFTASINDA Çocuklara biricik armağan (25 kuruş)

BÜYUK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCU

— Ya fil yorulursa?! Nasıl olsa yorulacak!! İşte o çağda artık kaçamıyacak, buralarda, bu ıssız yerlerde kalacaklardı.

Doğan içindeki bu korkunun verdiği bir duygu ile:

— Elâh! diye haykırdı. Elâh!!

Cumbo hortumunu havaya dikti, acı acı bağırmağa başladı. Sanki:

— Eh, artık Doğan, demek istiyordu, elimden gelmiyen bir şey istiyorsun!!

Doğan sustu. Aradan bir çeyrek saat kadar yine vakit geçmiş, fakat yine ne bir ev, ne de bir insan görünmüştü. Fil üstünde kaçan bu zavallıların başucunda ölüm dolaşıyordu artık. Gece bütün bütün bitmeden ölüm belki de bunlara ulaşmış olacaktı. Ormandaki panter durmadan uluyor, durmadan bağırıyordu. Sanki fili kovalıyor, sanki fil durunca zavallılara saldırmak için dişlerini biliyordu.

Cumbo artık sendeliyordu. Koşmayı bıraktı, yürümeğe başladı. Biraz da böyle yol aldıktan sonra durdu. Koca gövdesini iri bir ağaca dayadı. Yavaş yavaş çöktü, koskoca hayvan böylelikle olduğu yerde yıkıldı, kaldı.

Doğanın sırtından yine buz gibi bir ürperme geçti. Artık bundan öteye gidemiyeceklerdi. Kilometrelerce uzunluğundaki yabani ovalar, bu zavallı yolculara bir hapishane duvarı gibi geliyordu.

Doğan, Hadinin başının altında duran kolunu yavaşça çekti, kalktı, gitmeğe hazırlandı. Doğanın bu çağda düşündüğü tek şey Hadiye su bulmaktı.

Koştu, koştu, derken şimdiye kadar görmemiş oldukları bir Hintli köyüne ulaştı. Bu köyün ortasında büyük, beyaz bir hastane yükseliyordu. Burada hastane ha... Bu dünya değerinde bir işti. Doğan koşarak hastaneye girdi. Bir iki dakika sonra doktorun karşısına çıktı. Tanrı insana yardım edince eder. Doktor yaşlı başlı, çok temiz yüzlü bir Türktü. Doğan başından gelip geçenleri elinden geldiği kadar çabucak anlattı. Hadi ile Alpın oldukları yeri de söyledi.

Doktor:

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

— Bana anlattıklarının doğru olduğunu gösterebilir misin? diye sordu.

Doğan güldü:

— Baştan aşağı! diye cevap verdi.

— İyi öyle ise haydi, arkadaşlarının yanına gidelim. Yola çıktılar. Doktor yanına ilâçlar ve sargılar da almıştı. Bunların arkasından sedyeli adamlar yürüyordu. Derken Cumbonun çöküp kaldığı yere vardılar.

Alp Doğanın bir takım adamlarla beraber döndüğünü görünce sevinçle haykırdı.

Doktor önce hastaya baktı. Yarasını sardı, sonra Alpın, Doğanın karnını doyurdu ve hastayı sedyeye bindirmelerini hastane adamlarına buyurdu. File de çok iyi bakıyorlardı. Cumbonun yanına bir kaç kişi bıraktılar. Fil yeniden ayağa kalkıncıya kadar hayvana bakacaklardı.

Ötekiler sedyeyi de alarak yavaş yavaş hastaneye doğru yola çıktılar ve ulaştılar.

Hadi yatağına yatırıldıktan iki saat sonra doktor Doğanla Alpı çağırarak:

— Hadinin aklı başına geldi. Amma daha çok bitkindir, dedi. Ben operatör olmadığım için yarasına bir şey yapamıyacağım. Şimdi Kalkûtadan bir operatör çağırtacağım, sonra da «Tuğ» ların yaptıklarını İngiliz valisine yazacağım!

Doktor bunları söyledikten sonra iki Türk çocuğunun başından geçenleri uzun uzadıya yazdı, bir de doktor gönderilmesini diledi. Mektupları tepeden tırnağa silâhlı iki süvariye vererek Kalkûtaya doğru yola çıkardı.

Doğanla Alp yaralı arkadaşlarının yanına koştular, elini sıkarak alnını okşadılar. Hintli gülüyordu. Çocuklar kendisine filin kahramanlığını anlattıkça yüzü renkten renge giriyordu.

— Cumbo beni arıyacak! Zavallı hayvancığım! diye inledi. Doğan bu sözlerdeki acı manayı anlamak istemiyormuş gibi:

— Sen ondan ayrılmıyacaksın Hadi! dedi. Burada büyük bir güven içindeyiz! Yaraların iyi olunca bizimle beraber İstanbula gelirsin! Ben Cumboyu İstanbula da götüreceğim, inşallah bu yüzden çok ta para kazanacaksın!

Hadi hafifçe başını salladı. Sadece böyle yaptı ve tek bir söz söylemedi. Doktor:

— E, artık hastayı rahasız etmeyin! diye işaret etti.

Ertesi gün Hadi daha iyice idi. Yarası eskisi gibi yanarak acımıyordu, başında da bir rahatlık duyuyordu.

Doktor Kalkûtadan gelmişti. Hadiyi muayene etti. Zavallı Hintlinin göğsündeki kurşunu çıkarmanın yolu olmadığını anladı. Bir takım ilâçlar bıraktı, hastane doktoruna ümit verecek bir şey diyemedi. Yalnız:

— Bay Kaya! dedi, kurşun yüreğe çok yakın yerde... Biraz daha aşağıya doğru kayarsa...

Yeni gelen doktor sözünü bir el işaretile tamamladı.

Hastane doktoru Kaya başını eğdi. İki Türk çocuğu kendileri için canla başla çalışmış Hadiden artık bütün bütün ayrılmak üzere idiler.

Aradan bir iki gün geçti Cumbo iyileşmişti, her gün geliyor, pencereden hortumunu uzatıyor, Hadi de hortumu okşuyor, öpüyor, seviyordu. Cumbo, doktor Kayanın hizmetçisi Tumae adındaki Hintliyi de sevmiş, onunla da arkadaş olmuştu. İki gün sonra ortalığı boru ve trampet sesleri sardı. Köydeki bütün çoluk çocuk halk sokağa fırladılar. Çocuklar sevinçlerinden zıplıyorlardı. Bir İngiliz piyade alayı gelmiş, bir saat kadar mola vermek üzere köyün yanında durmuşlardı.

Askerler yemek yemeğe hazırlanırken alay komutanı Mister Gordon yanına iki de yüksek rütbeli zabit alarak doğruca

Doğan başına bir koloniyal şapka giydi. Hadinin baş ucuna gelerek:
— Hadi, bana darılmadın ya, dedi.

hastaneye geldi ve valinin buyruğunu doktor Kayaya gösterdi. Bu buyruğa göre alay kumandanının astığı astık, kestiği kestik olacaktı. Bütün İngiliz tebaası bu emre boyun eğmek mecburiyetinde bulunuyorlardı.

Mister Gordon ilk iş olarak iki Türk çocuğunu çağırttı.

Keşup Agarinin sarayında o gece olup bitenleri bir kere de tepeden tırnağa kadar Doğanın ağzından dinledi. Doğan orada gördüğü son kurbanı, yani İngiliz zabitini anlatırken Mister Gordon önünde duran masayı yumrukluyordu. Birdenbire:

— Çocuğum, dedi, bu zabit nasıldı, bana anlatabilir misin?

— İri yarı, uzun boylu, kıvırcık, kumral saçlı, gözleri çakır, yüzü de uzunca idi. Elleri bir kadın eli gibi ince, uzun ve güzeldi.

— Welsley!!? Evet bu adam mutlaka bizim Jorj Welsley olacak, bahtsız çocuk!

Miralay bu sözleri ağlar gibi söyledi, sonra da:

— Çocuğum, dedi «Tug» ların yılanlara yedirdikleri bu adamın urubası nasıldı?

— Ben bunu daha önceden söylemeliydim!

Bu zabitin üstünde tıpkı sizin giydiğiniz urubalardan vardı. Tam alnında eski bir yaranın yeri görünüyordu.

Miralay gözlerini bir yere dikti. Taş kesilmiş gibi baktı... Baktı... Baktı. Birdenbire:

— Efendiler dedi: Jorj Welsley adındaki zabitim bundan bir çağ evvel ortadan kaybolmuştu. Üstünde hükûmet malı olan fazlaca da para vardı. O zamanlar ben zavallı Welsleyi alçak, namussuz, bir adam sanmış, paraları çalmak için ortadan kayboldu demiştim. Şimdi hepinizin karşısında onun temiz ruhundan beni bağışlamasını dileniyorum!

Miralay katılmış gibi kaldı, biraz daha düşündü, şapkasını kaparak kalktı, Doğana:

— Çocuğum, dedi, sen de bizimle geleceksin! Ben sana ağırlık arabasında güzel bir yer anıklatırım, Keşup Agari sarayında işimiz bittikten sonra seni yine buraya getiririm.

Doğan bir İngiliz askerî elbisesi giyindi, çizmeleri ayağına çekerek başına da bir koloniyal şapka geçirdi. Bayağı alay kumandanından daha gösterişli olmuştu.

Doğanın yaralı Hintliden ayrılması kısa ve acı oldu. Hadi titrek bir sesle:

— Sarayda tek bir canlı bulamıyacaksınız! diye mırıldandı. «Tug» ların hepsi de şimdi büyük bir emniyet içindedirler. Bunların hepsinin yüzü örtülüydü değil mi, sen de gördün. Bunu keyif için değil, birbirlerini tanımasınlar diye yaparlar. O kadar kalabalık içinde birbirlerini tanıyan iki kişi yoktur. Tanısalar bile birbirlerinin «Tug» olduğunu bilmezler.

Doğan Hadinin alev alev yanan ellerini eline alarak sıktı, göğsüne bastırdı:

— Bunlarla beraber gidiyorum diye bana darılmadın ya Hadi? diye sordu. Gitmeğe mecburum, bunlar asker adamlar, gitmesem bile beni zorla götürürler.

Fil sürücüsü başını salladı:

— Hayır çocuğum, dedi, hayır sana darılmıyorum. Keşup Agari sarayı yerle bir olsa, taş taş üstünde kalmadan yıkılsa gönlüm hoş olur. Zavallı Hintli vatandaşlarım cahillerin elinde insan kanı içinde yüzüyorlar! Tanrı bu işi yaptıranların boyunları altında kalsın!!!

Hadi sözlerini bitirdikten sonra gözlerini yumdu. Doğan ayrılmazdan önce Hintliyi bir baba sevgisile öptü ve ayrıldı.

Alay yürüyüşe geçti. Ağır ağır yol alıyor, Keşup Agari sarayına doğru gidiyorlardı.

— Daha var —

350

T A R Z A N: 11

172 — Karşıda Tarzanın Panterle karşılaştığını gören arkadaşı Jan Kursiye ne yapacağını şaşırmış bir halde çırpınıyordu. Epeyce uğraşarak yaptıkları köprü de kopmuş, Tarzanla aralarında geçilmez bir boşluk kalmıştı.

173 — Tarzan dalın üzerinde bir kurtuluş çaresi aramakla uğraşıyordu. Eğer Panter kendisinin üzerine atılacak olursa, ikisinin de aşağıdá ağızlarını açarak bekliyen timsahlara yem olacaklarına hiç kuşkusu yoktu. Panter ona bakıyordu.

174 — Bu taze insan eti ziyafetini bekliyorlarmış gibi korkunç timsahlar ağızlarını havaya açmışlar, kuyruklarını sallıyorlar, ırmağın içinde birbirlerine çarparak, kurbağa gibi şişkin gözlerini oynatarak bir oradan bir oraya yüzüyorlardı.

175 — Jan Kursiye ne yapacağını düşünürken birdenbire aklına yanındaki tabancası geldi ve sevincinden deli gibi bir halde silâhile korkunç Pantere nişan aldı. Bir, iki, üç!.. diyerek tetiği çekti.

176 — Hay aksi şeytan hay.. Bütün terslikleri kendilerini kovalıyordu sanki... Tabancası bütün uğraşmasına göre bari ateş alsaydı.. Yoook.. Patlamıyordu bile! Bunun karşısında büyük bir kedere düşen Jan Kursiye tabancayı elinden fırlatıp attı.

177 — Son bir gayret olmak üzere genç gezgin kopan sarmaşık dalını yakalıyarak topladı. Belki kaçar düşüncesile bunu Panterin üstüne fırlatmaya başladı. Başka yol yoktu. Kör olası tabanca işte patlamamıştı.

178 — Bu sırada Tarzan ile bu korkunç hayvan da karşı karşıya birbirlerine atılmayı bekliyorlardı. Arada bir Panter iri ve sivri tırnaklı pençesini Tarzana uzatıyor, Tarzan da elindeki bıçağı ile güzel bir sıra bekliyordu.

179 — Tarzan, birdenbire yanındaki sık dalların arasından kalın bir sopanın kendisine doğru uzatıldığını gördü. Artık kurtuluş yüzde yüzdü. Tarzana tam sırasında bu büyük iyiliği yapan acaba kimdi?..

180 — Maymun adam, sopayı yakalayınca güçlü bir çekiş onu kıyıya doğru, ağaçlar arasına çekiverdi. Şimdi bir büyü gibi önünden avlarının yok olduğunu gören yukarıdaki Panterle aşağıdaki timsahlar kudurmuşlar, ne yazık ki avuçlarını yalamışlardı.

181 — Tarzan arkasına dönünce yarı çıplak bir adamla karşılaştı. Elinde Tarzana uzattığı sopayı tutuyor ve ona gülümseyordu. Genç adam teşekkür etmek için bu yabancı adama doğru ilerledi. Arka ağaçta Panter atılmağa anıklanmıştı. Timsahlarsa şimdi yavaş yavaş sulardan çıkmağa başlamışlar, Tarzanın arkasından toprağı kıpırdatarak ilerliyorlardı. Tarzan tam elini uzatmıştı ki olanlar oldu..

182 — Demindenberi ağacın üstünde hücüm vaktini gözliyen korkunç Panter, bu, dünyanın en yırtıcı hayvanı, ağacın üstünde sessiz, sessiz dururken acı bir haykırma ile kendisini ikisinin ortasına salıveriverdi. Gözleri bir ateş gibi parlıyordu.

183 — Panterin bu sıçrayışile Tarzanla o yabancı adamın birer tarafa sinmeleri bir olmuştu. Birdenbire toprakların üstüne düşen canavar boğuk bir ses çıkarmıştı. Bu korkunç ses bütün ormanı çınlatmıştı.

184 — Tarzan bir kaç adım ileride bıçağını çekmiş, Panterin yeni bir saldırışını bekliyordu. Bu sefer artık ne olursa olsun elindeki keskin bıçağı bu azgın hayvanın gırtlağına kadar saplıyacaktı.

185 — Bu sırada beklenilmiyen bir şey olmuştu. Yabancı adam Panterin yanına yaklaşmış, ve yelesini okşıyarak hayvanı bir kuzu kadar uslandırmıştı. Panteri yakalıyarak Tarzana doğru sürükledi.

186 — Adamcağız yaptığı işin sevincinden yerinde zıplamaya başlamıştı. Bu sırada Tarzan bir takım tuhaf başlıklı askerlerin kendilerine doğru yaklaştıklarını gördü. Bu da ne oluyordu. Bunlar nereden önlerine çıkmışlardı.

187 — Hepsi de üstlerindeki süslü giyimlerile eski Mısır askerlerini andırıyorlardı. Bir kısmında çelikten Tolga'lar, bir kısmında da iri kamalar vardı. Göğüsleri baştan başa zırhtı. Dimdik duruyorlardı.

188 — Askerler yabancı adamın karşısına gelince büyük bir saygı ile yerlere kadar iğilmişlerdi. Tarzan, bu saygıdan hiç bir şey anlamamıştı. Şaşkın şaşkın uzaktan bakıyordu. Bu askerler neydi? Kendisini kurtaran bu adam kimdi?

— Daha var —

358

YAŞASIN YAŞASIN

23 Nisan..
Bu ne güzel gün..
Çocuk haftası...
Bu ne güzel hafta!.
Üç gündür İstanbulun yüzü gülüyor.. Üç gündür İstanbulun çehresi değişti.. Bahar bile geldi geleli İstanbulu bu kez sevindirmedi.

Güzel çocuk haftası!..
Güzel 23 Nisan!...

Çocuk sevinci ne bambaşka bir şey.. Salı sabahındanberi bütün herkes

Yüce Önder ATA TÜRK

TÜRK ORDUSUNUN SANCAĞI

Dünya durdukça böyle dalgalanacak ve yurdumuza göz dikenlere:
— Sokulmayın, bize göz dikenlerin gözünü oyacağız diyecektir.

Çizen: ORHAN DOLON

AFACAN ACUN YOLC

125 — Çinli korsan reisi bizim zavallı Bilgini, Afacanı ve Topuzu bir ipe bağlayıp çekerek cellâda götürdü: Bunlara eziyet yap! dedi.

126 — Şimdi cellât korsan hepsini satırlı, baltalı odasında işkenceye çekmişti. Bıçağı kızdırıyor, testereyi, tokmağı, gösteriyordu.

127 — Bıçak öyle kızgın bir şekl
mişti ki sıcaklığını çevresine yayıy
Afacan artık sıfırı tüketmiş gibi görü
bir kurnazlık düşünüyordu.

353

23 Nisan Çocuk Haftası

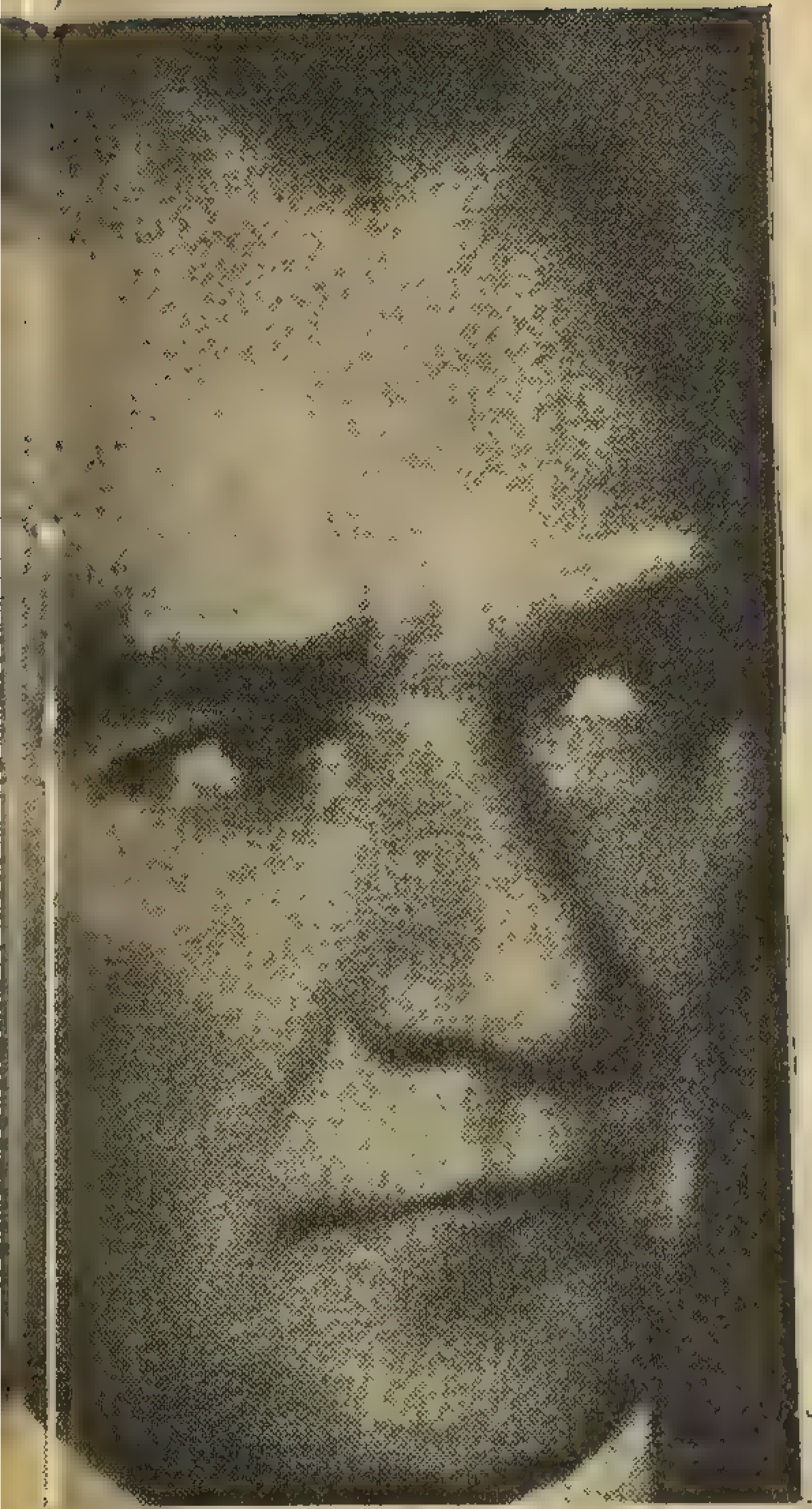

ATA TÜRK Cephede

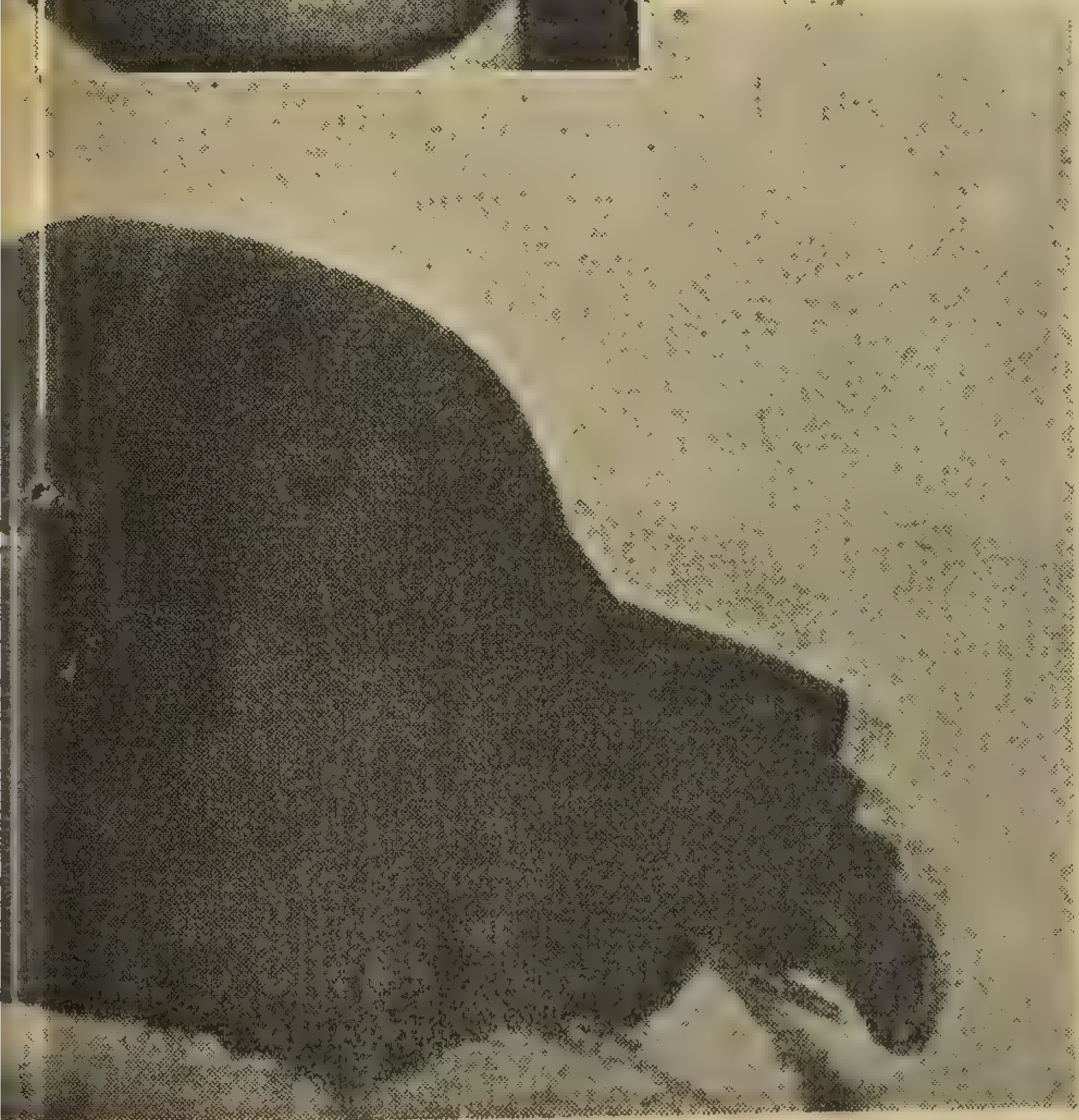

gülüyor.. Cıvıl cıvıl öten çocuk sesleri trenleri, vapurları, tramvayları, yolları, dolduruyor.. Gökyüzü çınlıyor..

Bütün memleket seviniyor..

Nasıl sevinmesin ki büyük Önder Yüce Gazi Atatürk ilk Büyük Millet Meclisini on beş yıl önce, 1920 yılının 23 Nisanında Ankarada kurmuştu..

Türk çocuğu!

Sevgili Afacan kardeşler!..

Atatürk ne engellerle çarpıştı, ne yoksuzluklara dayandı.

Büyük Millet Meclisini kurduktan sonra çok zaman geçmedi. Onun ordularını da kurdu. Sakaryalarda düşman askerile boğatırlar gibi çarpıştı.

Uykusuz geceler geçti. Bir damlacık uyku için pelerinine sarılarak karlar üstünde uyudu. En sonunda düşman İzmirden denize döküldü..

23 Nisan 1920 denberi tam on beş yıl geçti. Biz bu yüce günü (Çocukların Bayramı) olarak ta kabul ettik. On beş yıl içinde, Türkiye Cumhuriyeti bütün dünyaya adını yaydı. Ankara, değil yalnız Türkiyenin yüreği, bütün dünyanın gözlerini kendisine çeken bir şehir oldu..

Bugün eski Ankarayı bilenler yeni Ankarayı görünce şaşırıp kalıyorlar. Ankara Avrupa şehirlerini bile geçti.

Bütün yurtta çocuk haftası pek güzel geçmektedir. Ankarada çocuklara bir hafta parasız filimler gösterilecek, yarın büyük mekteplilerin jimnastik bayramı yapılacaktır.

...ULUĞUNDA

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin, Kap ülkesinde bir sandık içine saklanmışlardı. Çinli korsanlar gelerek anbardan sandığı almışlardı.

128 — Cellât, bıçağını elinde tutarken Afacan ayağını kaldırarak korsanın koluna öyle bir tekme indirdi ki bıçak adamın çenesinden girip başından çıktı.

129 — Şimdi üçü de alevin yanına giderek tahtaları bağlıyan ipleri yaktılar ve baskıdan kurtuldular. Korsan gık demeden yerlere yuvarlanmıştı, kanları akıyordu.

130 — Üç yoldaşla Dikkulak şimdi herkes uyurken geminin penceresinden bakarak kaçmayı düşündüler. Acaba buradan nasıl kurtulacaklardı. - Bitmedi -

Deniz Kurdu Deli Bayram

Yazan: Ali Rıza Seyfi

İki saniye sürmeden tüfek patladı...

Balık gibi yüzerek İtalyan gemisile Türk kalyonu arasındaki yolun bayağı yarısına varmış olan kaptan Pavlo ensesine saplanan kesme kurşunun acısile bir kere sudan yukarı yarı beline kadar sıçradı, o korkunç anda bile kollarını Cenova gemisine doğru sallıyarak sonuncu olarak acı acı:

— Kaçın!.. Kaçın!..

Diye haykırdıktan sonra yarasından akan kanın kızarttığı tuzlu suların içine battı gitti.

Bayram reis tüfeği yanında duran bir korsana uzatırken şu sözleri söyledi:

— Kötü yaşadı, iki yana da kancıklık etti, lâkin yiğitler gibi öldü!

Kaptan Pavlonun son haykırışını Cenova gemisindekiler iyice işitmiştiler; kalyondan atılan tüfek, denizde «Kaçın!» diye bağıran adamın vurulması Cenovalıları büyücek bir telâşa düşürdü. Herkesin yüreğine kötü bir korku düştü. Bununla beraber kumanda vermesi lâzım geleceklerden hiçbiri daha ne yapmak lâzım geleceğini kestirememiş bulunuyordu.

Bayram reis ikinci kaptan olan ihtiyar korsana seslendi:

— Bana bak reis, bu geminin içinde kadın, çocuk ta var; ben bunların üstüne kancıkça alabanda ateş edemiyeceğim. Topları bırakın; rampa olalım! Yalancı bayrak altında döğüşmiyeceğim. İtalyan bandıralarını mayna ediniz, bizim sancakları kaldırın... Herşey hazır olsun...

Ve ceylân gibi atik bir sıçrayışla kıçta dümen dolabını kullanan iki korsanın yanına geldi ve o anda gemi vardiyanının keskin kumanda düdüğü işitildi; bu anda bütün İtalyan bandıraları kalyonun direklerinden kanatları kırılmış kuşlar gibi aşağı düşerek yerine Trablusgarp korsanlarile Bayram reisin korkunç, tanınmış bayrakları yükseldi.

İtalyan gemisinden bir telâş ve korku uğultusu yükselirken Bayram reis demir elini dümen dolabının üzerine koyarak:

— Gel orsa alabanda! Alesta rampa!

Kumandasını vermişti.

Kalyon canlı imiş gibi bu kumandayı dinledi, birdenbire silkinerek döndü ve şaşırmış bir adam gibi ne yapacağını bilmiyen Cenova gemisinin üzerine atıldı.

Üç dakika sonra ellerinde kılıçları, palaları parlıyan, tabancaları patlıyan Türk korsanları başlarında Bayram reis olduğu halde Cenova gemisine girmişler ve önlerine gerilmek isteyen otuz kırk zabiti ve şövalyeleri güverteye serdikten sonra Cenovanın en yüksek ailelerinden toplanmış erkek, kadın tutsaklar kümesini kamaralara ve ambara tıkarak gemiyi de yedeğe aldıktan sonra şimdi epeyce zorlu esmeğe başlıyan gündoğuşu rüzgârı önünde Trablus kıyılarına doğru yol vermişti.

Bayram reis Sardunya sularını atladıktan sonra tutsaklarının kimler olduklarını anlayınca Cenovanın yaşlı şehir meclisi reisine iyi İtalyancasile gülerek şu sözleri söylemişti:

— Eksiklerimizi bağışlayınız, sinyor! Bir gemi olsun Cenovadan Trablusa armağan götüreceğimizi biliyordum ama bu kadar kibar ve tanınmış konuklarım olacağını hiç ummamıştım!..

İşte Bayram reisin bu işi de böyle bitti. Tutsak edilen ihtiyar şehir meclisi reisi ile kibar kadınlar altı ay veya bir sene sonra Cenovaya döndüler; lâkin bunları kurtarmak için Cenova şehrinden bir çok altın torbalarının Trablusgarba taşınması lâzım gelmişti.

Biz de şimdilik kalemimizi masanın üzerine bırakacak, Bayram reisin yaptığı işlerden biri daha aklımıza gelinciye kadar dinleneceğiz. - SON —

YAKINDA

Bay Ali Rıza Seyfi'nin Türk korsanlarına ait ikinci bir romanını yazmaya başlıyacağız.

Bu roman sizi heyecandan heyecana düşürecektir.

Monoloğ

23 Nisan Çocuk Bayramı

Bu hafta çocuk bayramı... Yani bizim bayramımız.. Savulun varda!.. Her yer bizim.. Her şey bizim.. General, Vali, Cumhurreisi, Bakan her şey biziz. Bu yurt baştan başa bizim. Kaya: Vali oldu. Çetin: Belediye reisi.. Demir: Kültür çevirmeni.. Ankarada Başbakan çocuk; Cumhurreisi çocuk.. Şimdi bunu ise kullanmak gerek... Bu fırsat tam senede bir ele geçiyor.

Meselâ ben Belediye Reisi olsam şekerlemelere, oyuncaklara narh koyardım. Büyük kutu çikolatalar ikramiyesile beraber, beş kuruş. Şekerlemenin kilosu 10 kuruş. Arabalar, otomobiller, tayyareler, vapurlar bedava...

Başbakan olsam: Babam polis, onu hemen saylav yapardım.

Kültür Bakanı olsam: Yalnız cumaları ders okutur. Altı gün tatil yapardım.

Cumhurreisi olsam: Okullar, okuturlar, yutardı hapı.. Mümeyyizlere, imtihana savaş açardım. İnsafsız mümeyyizleri, çatık kaşlı, ters yüzlü okuturları sürgünlere gönderirdim.

Maliye Bakanı olsam: Üçer maaş ikramiye verirdim. Kalan paraları da çocuklara dağıtırdım.

Kayaya bunları söyledim de güldü... «Sen müstebit padişahlar gibi düşünüyorsun. Bu yurtta keyif değil, kanun var.. Yasa var. Yasa adamı kıskıvrak bağlar» dedi.

Hoppala... Kanun, yasa da kim oluyor. O, benim gibi büyük adamın işine ne karışır. Kızarsam onu da hapsettirirdim. Her şey yapardım ama... Bizi böyle yerlere sokmuyorlar ki... Hep aptalları, şaşkınları yapıyorlar.. Al işte «Çetini» daha coğrafya bilmiyor. Erzurumu denizde aradı.. Erzurum balık, baban da balık mıydı, behey şaşkın..

Demir: Hesap dersinde 200 yumurtaya 30 ar paradan 6000 kuruş verdi. Öyle ya... 200 yumurta 30 paradan 6000 eder bu keskin hesapla onu Maliye Bakanı yapmalıydı ki işler düzelsin.

Daha söylenecek neler var ama haydi susayım. Doğru söyleyeni 9 köyden kovarlarmış.. Şimdi bile kimbilir neler söyleniyor.. Kıskanç... Kendi olamadı da çekemiyor. Öfkeden çatlıyacak diye... Halbuki yalan... Tasamda bile değil! Sanki ben onların hepsinin şakacıktan olduğunu bilmiyor mıyım. Hani bazı zavallı, aç artistler vardır. Bir işkembe çorbasına yan gelmiştir. Sahnede milyoner olur. Çocukların hesabı da öyle.

Yaşasın çocuklar!.. Yaşasın bayramımız.. diye barbar bağırdık. Hele mini minileri gördünüz ya, ellerine birer levha almışlar, neler istiyorlardı...

Temiz hava isteriz, ana sütü isteriz. Çocuk bahçesi isteriz, iyi gıda isteriz. (*Tren taklidi yaparak*) Düüüt...... Tamam haydi kalkıyor. İki katlı ekmek kadayıfı isteriz. Birer lira gündelik isteriz. At, otomobil, tayyare isteriz.. İsteriz de isteriz. Oh babam oh!... Nerede o bolluk. Hele bir kaç zavallıya acıdım. Ayağında pabucu, çorabı yoktu. Takunyeyle sürüye katılmıştı.. O da onları istiyordu.. İçimden aptal dedim eğer veren varsa evvelâ bir çift potin, elbise iste de sonra ötekilerine sıra gelsin..

Ben de az bağırmadım ha...

«Türk çocukları.. Türk çocukları,
Gözler ileri, başlar yukarı!
Bugünkü hayat, yurt ufukları
Her şey sizindir Türk çocukları»

Marşını söylerken şahdamarın şişti. Sesim kısıldı. Fakat ertesi günü gene 10 kuruş versin diye babamın gözlerine baktım.

Her yer bizim, her şey bizim ama polisler noktada.. Okuturlar mektepte her şey yerliyerinde değişen bir şey yok.. Bu sabah mektebe biraz geç kaldım da hoca gözlerini bir açtı, ödüm patladı.. Ama gene her şey bizim... Anlaşılan onlara kira ile vermişiz demek..

Kiremit tozundan kırmızı biber, karpuz kabuğundan terazi ile ben de çok zaman bakkal oldum ama.. Cebimde gene beş param yok.

Mektepçilik oynarken okutur oldum ama hesap dersinde gümbür gümbür gene topu attım. Askerlik oyununda baş oldum, fakat atım; sopa, kılıcım; tahtadandı. Bunlar hepsi lâf.. Atalarımız dururken söylememişler: «Lâfla pilâv olursa, deniz kadar yağ benden» diye...

Peki ama.. Bunlar neye doğru olamasın?.. Pek güzel bal gibi olur!.. Bugün değilse yarın.. Yarın değilse öbür gün her halde olur...

Sabır ile koruk helva, dut yaprağından ipek olurmuş.. Büyükler bizi böyle haşlak, haşlak koruk halinde koparıp üzüm oldunuz! diye koruk şurubu yapıp alayla içiyorlar.. Fakat şimdi şakacıktan, yarın gerçekten olacaksınız... Olanlar gökten zembille inmediler ya... Onlar da vaktile bizim gibi çocuktu..

Hem onlar.. nasıl söyliyeyim. Zindan gibi mekteplerde, zebellâh gibi hocalar elinde sopa yiyerek, falaka yiyerek yetişmiş.. Biz bu cumhuriyet devrinde neye yetişmiyelim. Fakat kalkıp sivri akıllı terbiyecinin biri: Sütten yağ çıkarmak için nasıl yayıkta dövmek gerekse, adam etmek için de çocukları dövmek lâzım diye bir şey yumurtlarsa hapı yutarız.. Doğrusu adam olmak için halı silker gibi sopa yiyemem. Canım, hiç öyle şey olur mu.. Öyle terbiyecinin karınca gibi üşüşür de gözlerini oyarız. Biz çalışarak adam olacağız, çalışarak.. Alnımızın terile.. Meselâ ben mühendis olacağım, mimar olacağım. Büyük yapıcı... Apartımanlar.. Asma köprüler yapacağım.. Göğe, aya, yıldızlara merdiven kuracağım, asansör yapacağım. Avrupadakiler onun yanında gölgede kalacak.. Her gittiğim yerde beni binlerce insan karşılıyacak. Gazeteler resmimi basacak.. Yazıcılar benimle konuşmak için sıra bekliyecek ve bir gün dünya gazeteleri benden şöyle bahsedecek..

«Mühim bir beceriklilik.. Meşhur Türk yapıcılarından dâhi Bay Afacan.. Japon adalarını sarsıntısız, zelzelesiz, dalgasız başka bir denize aktarmağa muvaffak olmuştur. İngilizler de kendilerini bu sisli yerden kurtarmaları için rica etmişlerdir. Bay Afacan bu dilek üzerine yeni bir pilân hazırlamaktadır. İşittiğimize göre Britanya adalarını Akdenize İtalyanın yanına aktarmağı düşünmektedir. Bu yakınlık kırmızı horoz ibiği suratlı İngilizlerle, makarnacı İtalyanların kavgacı horoz gibi biribirini gagalamalarına da sebep olabileceğinden bu aktarmanın daha başka denize olacağı da sanılıyor.»

Bunlar olamaz mı dersiniz. Gelin elişi dersinde kartondan, mukavvadan yaptığım evleri, köprüleri bir görün de.. Kararınızı ondan sonra verin!

İHSAN ERİTEN

Saltanat Mahkemeleri

Mekteplere mahsus üç perdelik oyun *Yazan:* **Necdet Rüştü**

(Yazandan izin almadan hiçbir yerde oynanamaz.)

— OYNIYANLAR —

Kadı .... Rüşvet değildir!.. diye, selâm almıyan bir yobaz.
Mazlum .... Sultanların zevkine para yetiştiren bir rençper.
Fatoş .... Katıksız somun yiyen bir köylü (Mazlumun karısı).

— Mübaşir, Köylüler, Jandarmalar —

İkinci Perde:

MAZLUM - MÜBAŞİR

[Bir manda ahırı üstündeki kasaba mahkemesinin ışıksız, basık bir odası. Köşede bir masa. Sonra geniş bir minder. Bu miderin üzerinde ayağında şalvarı, başında beyaz takkesi ile mübaşir oturmaktadır. Saçı sakalına karışmış cahil, ukalâ, aynı zamanda mağrur bir adamdır. Mahkemede olmasına bakmadan, kendi kendine şu türküyü söyler.]

MÜBAŞİR

[Yavaş bir sesle:]

Ayva gönder, nar gönder,
Bana güzel yar gönder!..
Gözlerine sürme çek,
İpeklere sar, gönder!..
Nakarat
Lâmada lâm.. Cimede cim,
Pek sıkılıyor içim!..

* * *

Kışın yalnız adı var,
Fakat yazın tadı var!..
Hiç durmadan rüşvet yer,
Mahkemede kadı var!..

[Bu sırada, yarı açık kapıdan Mazlum, elinde tepsi başını uzatır. Mübaşirin halini ibretle süzer. Başını sallar:]

MAZLUM

[Kendi kendine:]

Herif şarkı söylüyor, bu nasıl şey, Yarabbi,
Bu yer mahkeme değil, çalgılı kahve gibi!..

[Mazlum öksürür. Bunu duyan mübaşir yerinden fırlar: Hemen fesi başına ve parlak düğmeli caketi sırtına geçirir. Sahte bir ciddiyetle ayağa kalkar.]

MÜBAŞİR

[Hiddetle:]

Oralarda işin ne?..

MAZLUM

Şey.. Bir türkü duydum da...

MÜBAŞİR

Git, herif!.. Mahkemedir, türkü olmaz burada!..
İşte, pencere açık: Duyuluyor sokaktan..

MAZLUM

İyi... Bir emanetle geliyorum uzaktan!..

[İçeri girerek:]

Merhaba!.. İyi misin?.. Keyfin nicedir, baba?..

MÜBAŞİR

[Elindeki tepsiye bakıp yılışarak:]

Safa geldin, hoş geldin.. Bir hediye galiba?..

MAZLUM

Kadımızın evine gidecektir bu tepsi,
Afiyetlerle yesin..

MÜBAŞİR

Ona mı geldi hepsi?..

[Kedi gibi tepsiyi koklıyarak:]

Yalnız bir kişi için bu kadar tatlı çoktur,
O, benim gibi değil: Çoluk çocuğu yoktur!...

MAZLUM

Götür.. Sen de bakarsın sonra bunun tadına,
Sana yaptırırım bundan bizim kadına!..

MÜBAŞİR

Pek âlâ.. Götürürüm.. Hiç merak etme artık,

MAZLUM

Hay, Allah razı olsun.. Tanrıya ısmarladık!..

[Mazlum çıkar. Mübaşir dik dik kurabiyelere bakarak söylenir:]

MÜBAŞİR

Hey, gözünü sevdiğim!.. Bak, kızarmış nar gibi,
Hiç biri dağılmamış, hem de tutmamış dibi!..

[Tepsinin yanına çöküp, saymaya başlar:]

Bu, yenmekle tükenmez... Bir tanesini yerim,
Şayet kadı sorarsa: «Bu kadar verdi derim!..»
Kimbilir mübarekin ne kadar hoştur tadı,
Billâhi can besliyor bu köyde kâfir kadı!..

[Kurabiyenin bir tanesini ağzına atar. Fakat dişleri sert altına dokunur. Çıkarıp bakar:]

Ne o?.. Kurabiyenin göbeğini oymuşlar,
Kadıya rüşvet için, sarı altın koymuşlar!..

[Mübaşir bir kurabiye daha yer:]

MÜBAŞİR

[Altını cebine atarak:]

Altın doğuruyorlar, kurabiyeler gebe,
Kurabiye ağıza, sarı lira cebe!...

[Mübaşir üstüste kurabiye yemeğe başlar:]

Altı tanesi yeter.. Kadınındır üstyanı,
Çeker böyle tatlıyı mübaşirin de canı!..

[Tepsiyi alıp, dışarı çıkar, perde iner.]

(Bu, çok eğlenceli mektep tiyatrosunun üçüncü ve son perdesini gelecek hafta okuyacaksınız, bekleyiniz.) *Necdet Rüştü TÜRKOZAN*

Gülünçlü Sözler

Bir köylü delikanlısı para kazanmak için kasabaya gidiyordu. Karısı onu geçirmeğe çıktı, bir kilometre kadar yürüdü ve ağlamağa başladı.

— Ağlama karıcığım, ben çabuk dönerim.

— Ben sanki ona mı ağlıyorum? Ayaklarım dondu.

Ahmağın aklı

Ahmağın birini geceleyin dövdüler ve ertesi gün onunla eğlenmeğe başladılar.

Ahmak:

— Tanrıya dua ediniz ki, mehtaplı bir gece idi, yoksa ben size güzel bir oyun oynardım, dedi.

— Peki, nasıl bir oyun oynardın?

— Saklanırdım.

Hesap dersinde

Muallim, sekiz yaşındaki şişko Feridi çağırdı:

— Sende iki elma var; bir tanesini kardeşin aldı.. Sende kaç kaldı?

— Nasıl olur! Haydi biraz tatmak için alsın!

— Peki. Diyelim ki sen ona bir tanesini verdin.

— Ne lâzım! İkisini de kendim yerim.

İstemiş ama

Okutan — Afacan, cebinde altı armut var, bunlardan üçünü istersem geriye kaç kalır?

Afacan — Altı..

Okutan — Peki nasıl olur. Üçünü istemedim mi?

Afaca — İstediniz ama ben vermedim ki...

Grimmden **Masal**

Tanrıverdi

Dedemin dedesi zamanında batı ülkelerinin birinde yoksul, yaşlı bir kadınla bir kızı varmış. Kadıncağız güçlükle büyüttüğü kızını bir gün genç bir askere vermiş. «Eh, artık damadım bize bakar, yoksulluktan kurtuluruz» demeğe kalmamış, adamcağız altı ay sonra bir savaşta ölüvermiş.

Bunun üzerine zavallı kadınla kızı daha kötü bir hale düşmüşler. Bir yandan yoksulluklarını, bir yandan ölen adamı düşünmüşler. Üstelik kadıncağızın bir de torunu olmak üzere imiş. Ana kız yeni doğacak çocuğa nasıl bakacağız diye durmadan içlerini çekerlermiş.

Aradan bir kaç gün geçmiş. Bir akşam kadıncağız iyi bir rüya görmüş. Sabah olur olmaz sevine sevine kızını çağırmış, ve:

Kızım gel anlatayım sana,
Rüyada görüneni bana:
Karnındaki yavrucuk doğmuş,
Güzel bir delikanlı olmuş.
Kızlar bayılırlarmış ona
Derlermiş: «Varabilsem şuna
Dünyalar hep benim olacak,
Başka isteğim kalmıyacak.»
Kral kızı da görmüş onu,
Almak istemiş torunumu.
Fakat nice yıllar geçtikten,
Bin türlü güçlükler çektikten
Sonra bu çok güzel adamı,
Yapmışlar kralın damadı.
Demiş.

Annesinin rüyasını dinleyen kızcağız da sevinmiş. Sıkıntılı günlerde her şeyden bir iyilik uman insanlar gibi onlar da bu rüyadan bir uğur ummuşlar. Bu sevinçle konuya komşuya görülen rüyayı anlatmışlar. En sonunda gözlerini mavi göğe kaldırarak, içlerini derin derin çekerek: «Kim bilir, belki bir gün bu ülkeye kral oluverir» demişler.

Fakat her insan göründüğü gibi iyi yürekli olmaz. Yoksul ana ile kızın komşuları da onlara acıyacaklarına bu sözlerile alay etmişler. Sanki çocuk doğmuş ta gerçekten kral olmuş gibi onları kıskanmışlar ve birbirlerine gidip sabahtan akşama kadar dedikodu yapmışlar. Üstelik bir de türkü uydurmuşlar. İkisi, üçü bir araya geldikçe:

Kocakarının torunu.
Pek yakında doğacakmış,
Bir kaç yıl geçtikten sonra
Bize kral olacakmış.

Diye bağırmışlar. Sonra ellerine böğürlerine koyup kahkaha ile gülmüşler.

Bir gün o ülkenin kralı kılığını değiştirmiş. Zengin bir adam gibi tek başına oradan geçiyormuş. İkide bir de sokak başlarında, alanlarda, kapı önlerinde duran kadınların hep bir ağızdan:

Kocakarının torunu
Bize kral olacakmış!
Bir kaç yıl geçtikten sonra
Pek yakında doğacakmış!

Dediklerini ve sonra bir de kahkaha attıklarını görüp işittikçe merakа düşmüş. Hemen bir hana girmiş. Hancıdan bunun ne olduğunu sormuş. Hancı da gülerek:

— Şurada yoksul bir kadın var. Rüyasında torununun kral olduğunu gördüğü için torunum kral olacak diyormuş. Öteki, beriki de onunla alay ediyorlar, demiş.

Bunun üzerine kral da bir kahkaha atarak:

— Hay budala kadın!.. İnsan hiç rüya ile kral olur mu? diye bağırmış.

Fakat kralın içi dışarısı gibi gülmemiş. Rüyalara inanan bir adam olduğundan kiraladığı odaya çekilir, çekilmez düşünmeğe başlamış.» Ya bu çocuk gerçekten kral oluverirse, ben ne yaparım» diye

(Lûtfen öteki yüze geçiniz)

bin türlü kuruntuya düşmüş. Gözünü hiç kapamadan sabahı dar etmiş. En sonunda çocuğu öldürmeğe karar vermiş. Bunun için de bir plân kurmuş.

Kral kurduğu plân üzerine çocuk doğuncaya kadar daha iki, üç gün handa konuklamış. Çocuk doğar doğmaz evlerine gitmiş.

— Ben çok zengin bir adamım. Hiç çocuğum yok. Siz de yoksul kişiler mişsiniz. Bunu bana verin. Kendime oğul edineyim. Hem ona iyi bakarım, hem size para veririm, demiş.

Genç anne belliki buna razı olmamış. Fakat büyükanne kızını bir köşeye çekerek:

— Ayol niçin böyle yapıyorsun?.. Çocuğun doğar doğmaz ayağına gelen kısmetine engel olma!.. O nasıl olsa kral olacak, demiş, ve buna benzer daha bir çok lâkırdılar söyledikten sonra kızını kandırmış.

Kral sevine sevine çocuğu almış. Anasile büyük anasına bir kese altın vermiş. Hemen atına binip oradan uzaklaşmış. Yolda giderken bir de tahta sandık almış. Akşam üstü bir dere kenarına gelmiş. Çocuğu sandığa koyup dereye atmış. Sonra olanca kuvvetile atını mahmuzlayıp sarayının yolunu tutmuş.

Sandık bütün gece derenin üstünde kalmış. Yavaş yavaş yüzerek sabahleyin erkenden bir değirmene gelmiş. İşçilerden biri sandığı görüp sudan çıkarmış. İçindeki çocuğu ustasına götürmüş.

Değirmencinin hiç çocuğu yokmuş. Dereden çıkan yavrucuğa pek sevinmiş, ve ona (Tanrı verdi) adını takmış.

Yıllar geçtikçe «Tanrı verdi» büyümüş. Gürbüzlüğü, güzelliği ile herkese kendini sevdirmiş. Üstelik değirmenci de ona iyi bakarmış. Kendindeki kahramanlığı, atılganlığı, hiç bir şeyden korkmamazlığı, doğru sözlüğü, iyi yürekliliği hep ona aşılamış.

Aradan tam yirmi yıl geçtikten sonra bir gün kral yine zengin bir adam gibi o taraflara gelmiş. Pek zorlu bir yağmura tutulmuş. Sellere katılıp sürüklenmemek için değirmene koşmuş.

Değirmenci ile Tanrı verdi bu zengin adamı güler yüzle karşılamışlar. Onun dinlenmesi, uyuması ve karnını doyurması için ellerinden geleni yapmışlar. Kral «Tanrı verdi» nin güzelliğine, becerikliliğine şaşırıp kalmış. Değirmenciye:

— Tanrı bağışlasın, çok güzel bir oğlun var! demiş.

Değirmenci de sevinçle onun oğlu olmadığını, fakat öz oğlu olsaydı belki bu kadar sevemiyeceğini söylemiş, ve Tanrı verdinin yirmi yıl önce nasıl dereden çıkarıldığını, nasıl büyütüldüğünü birer birer anlatmış. Kral Tanrı verdinin kim olduğunu hemen anlamış. Onu öldürmek için yeni bir plân düşünmüş.

Sabah olunca değirmenciyi yanına çağırmış:

— Senden bir ricam var... Ben Kraliçenin yaveriyim. Bir iş için buralara geldim. Fakat şimdi kraliçeye bir mektup göndermem gerektir. Saraya dönemiyeceğim. «Tanrı verdi» yaman bir delikanlıya benziyor. Ona versem mektubu kraliçeye götürür mü? demiş.

Değirmenci ile Tanrı verdi zengin adamın bu dileğini sevinçle karşılamışlar. Ona hokka, kalemle zarf, kâğıt getirmişler. Kral kraliçeye mektubunu yazmış. İçinde *«Tanrı verdi denen bu adamın kellesini saraya gelir gelmez vurunuz»* demiş.

Kral zarfı kapattıktan sonra Tanrı verdiye vermiş. Bu işe karşılık olarak ta değirmenciye bir kese altın bırakmış. Sonra atına binip değirmenden ayrılmış.

«Tanrı verdi» zarfı alır almaz yola çıkmış. İki gün sonra yolunu şaşırmış. Akşam üstü ulu bir ormana düşmüş. Ortalık iyice kararınca ağaçların arasından çok uzaklarda bir ışık görmüş. Koşa koşa ışığa doğru gitmiş. Eski bir oduncu kulübesine gelmiş. Kapının eşiğinde yaşlı bir kadın duruyormuş. Tanrı verdi ona:

— Yolumu kaybettim. Bu gecelik bana bir yer vermez misin? demiş.

Kadın kaşlarını çatarak sert sert sormuş:

— Her şeyden önce kim olduğunu söyle!.. Nereden gelip nereye gidiyorsun?..

Tanrı verdi hiç düşünmeden kim olduğunu ve kraliçeye bir mektup götürdüğünü söylemiş. Bunun üzerine kocakarının yüzü gülmüş. Hemen yerlere kadar iğilerek:

— Buyrun arslanım, evim senindir. Kraliçemizin adamı herkesin saygı değer konuğudur, demiş.

Bundan sonra kocakarı Tanrı verdiye gerçekten saygı göstermiş. Türlü türlü yemekler çıkararak onun karnını doyurmuş. Kulübenin arkasındaki odaya güzel bir yatak sermiş.

Epeyce yorgun olan ve karnı da doyan Tanrı verdi hemen uykuya yatmış. Çok geçmeden kulübenin kapısında bir tıkırdı olmuş. Kocakarı usul usul kapıyı açarak gelenlere:

— Aman gürültü etmeyin, yağlı bir kaz yakaladık, demiş.

Meğer burası bir haydut yatağı imiş. Kocakarı Tanrı verdinin kraliçeye mektup götürdüğünü duyunca kendilerine gün doğdu sanmış. Arkadaşları gelinciye kadar onu oyalamak ve kulübede alıkoymak istemiş.

Kulübeye üç kişi girmiş omuzlarındaki çuvalları yere bırakmışlar. Kocakarıya yağlı kazın ne olduğunu sormuşlar. O da:

— Yolunu kaybetmiş bir delikanlı buraya geldi. Parasız bir adama benziyor ama kraliçeye mektup götürüyormuş. Her halde bundan bir şey çıkar, demiş.

Bunun üzerine haydutlar «Tanrı verdinin» torbasını aramışlar. Kralın yazdığı mektubu bulmuşlar. Hiç belli etmeden zarfı açmışlar. İçini okuyunca işi anlamışlar. Kocakarı «bak, şu yere batasıca krala, ona bir oyun oynıyayım da görsün!» demiş. Hemen sandığını açmış, içinden güzel, beyaz bir kâğıt çıkarmış. Hokka ile tüy kalemi de alıp en yaşlı haydudun önüne dikilmiş. «Şimdi ben söyliyeyim, sen de kralın yazısı gibi şu kâğıda yaz!» demiş.

[Tanrı verdi denen bu yiğit adam canımı kurtardı. Bu çok değerli iyiliğe karşı olan borcumu ancak kızımı vererek ödeyebilirim. Tanrı verdiyi saraya gelir gelmez kızımla nişanlayınız. Düğünleri ni ben döner dönmez yaparız.]

Haydut usta bir yazıcı imiş. Yarım saat içinde mektubu bitirmiş, ve yazı da tıpkı kralın yazısı gibi olmuş.

Bundan sonra zarfı güzelce kapamışlar. Tanrı verdinin torbasına koymuşlar. Sabah olunca Tanrı verdi uyanmış. Haydutlar daha önce kalkıp gittikleri için yalnız kocakarile karşılaşmış.

Kocakarı Tanrı verdiye akşamki gibi güler yüz göstermiş. Ona kahvaltı çıkarmış. Tanrı verdi torbasını omuzuna vurup kulübeden ayrılırken «yolun açık olsun; elin, avucun altınla dolsun» demiş.

Tanrı verdi o gün öğleye doğru saraya gelmiş. Kraliçe mektubu okur okumaz şaşırıp kalmış. Kocasının başından ne gibi bir fenalık geçtiğini sormadan hemen Tanrı verdiyi hamama sokturmuş. Güzelce yıkattıktan sonra al kadifeden ince belli, ipek yakalı bir esvab giydirmişler. Sırtına mor kadifeden bir pelerin atmışlar. Yürürken ceylân derisi sarı çizmeleri gıcır gıcır edermiş, altın kılıcının ucu tak tak yere vururmuş.

Tanrı verdiyi bu halde gören kralın kızı sevincinden az daha düşüp bayılıyormuş. Bereket versin üstüne gelen fenalık geçinciye kadar annesine yaslanmış. «Böyle bir delikanlı ile evleneceğim için dünyanın en bahtlı kızıyım» demiş.

Tanrı verdi ile kızın parmağına yüzükler takılırken binlerce top atılmış. Koca şehrin insanları sokaklara dökülmüşler. Sarayın önüne toplanarak «yaşasın kralımız, kraliçemiz, yaşasın prensesle nişanlısı» diye bağırmışlar. Gece fenar alayları yapmışlar. Havaya türlü türlü fişekler atmışlar.

Üç gün sonra kral sarayına dönmüş

«Tanrı verdi» yi karşısında görünce az kalsın deli oluyormuş. Hemen dudaklarını ısırarak kimseye bir şey belli etmemeğe çalışmış. İlkönce kraliçeden başlıyarak işi anlamağa uğraşmış.

Kral kraliçenin verdiği mektubu okuduktan sonra Tanrı verdiye yaklaşmış:

— Oğlum, nasıl yolda güçlük çektin, mi? Hiç kimseye rasgeldin mi? demiş.

Tanrı verdi de başından geçenleri, yolu kaybettiğini, bir kocakarının kulübesinde yattığını ve konuştuklarının hepsini birer birer anlatmış. Kendisini kızına nişanladığı için yerlere kapanarak krala teşekkür etmiş.

Kral mektubu ormandaki kocakarının değiştirmiş olabileceğini kestirmiş. Yirmi yıl önce işittiği o kötü türkü gene kulaklarında çınlamağa başlamış. Bu düşünce kralı fena halde kızdırmış. Bir deli gibi bahçeye fırlamış. Bir aşağı bir yukarı hem dolaşmış, hem kendi kendine söylenmiş. «Bu herifi ne kadar öldürmeğe uğraştımsa bir türlü ölmedi. Şimdi de kızıma nişanlandı. Bu gidişle kızımı da, ülke mi de alacak» diye homurdanmış. Ondan kurtulmak için işe yarar, iyi bir yol aramış. İlkönce Tanrı verdiyi saraydan kovmağı düşünmüş. Fakat buna kızının Tanrı verdiyi çok sevdiği için engel olacağını anlamış. Hem saraydan kovmak tehlikeyi kökünden kaldırmak değildi, biraz uzaklaştırmaktı. Bu adamın kral olmaması için onun ölmesi gerekti.

Bunun üzerine kral ertesi sabah erkenden bakanları toplamış. Karşılarına geçip onlara uzun bir konferans vermiş. Ülkelerinin doğuşundaki sınır komşusunun yolsuzluklarını; ikide bir de sınırı geçip köyleri bastıklarını; koyun, sığır gibi hayvanları sürüp götürdüklerini; hattâ evlere girip sandıktaki, sepetteki paraları aldıklarını anlatmış. Kendilerinin bu koca şehirde rahat rahat oturup dururlarken sınır boyundaki yurttaşlarını komşu azgınlarının eline bırakmalarının doğru olamıyacağını söylemiş. Bu sebepten hemen bir savaş açılmasını dilediğini bildirmiş.

Sınır komşusunun gerçekten suçlu olup olmadığını bilmiyorum, fakat bakanlar kralın dileğine uymuşlar. Savaş açılmasına karar vermişler. Bunun üzerine kral Tanrı verdiyi çağırmış.

— Yurtdaşlarımıza yardımını dilerim. Bu ülke senin gibi batır bir yiğitten nice iyilikler bekler. Git bilginle, güçlükle kumandana destek ol!.. Yiğitlik yolunda da askere örnek ol!.. demiş.

Tanrı verdi bu güzel sözlere çok sevinmiş. Kralın gerçekten kendini sevdiğini sanmış. Fakat diğer taraftan da kral ordunun kumandanını çağırmış. Ona da:

— Sarayıma kadar gelip kızımla nişanlanan bu adam bir düşman gözcüsüdür. Bunu çok iyi biliyorum. Durup dururken boynunu vursak doğru olmaz. Bunun için ne yaparsan yap, kimseye belli etmeden savaşta gebert!.. demiş.

Üç dört gün içinde koca bir ordu toplanmış. Kumandan Tanrı verdiyi yanına almış. Düşman ülkesine doğru yollanmışlar. On gün sonra sınıra yaklaşmışlar.

Fakat düşman kralı komşularında bir ordu toplandığını ve bunun kendi üzerlerine doğru geldiğini çoktan duymuş. O da büyük bir ordu toplamış. Onlardan önce davranarak sınıra yakın bir meydanda pusu kurmuş.

Tanrı verdinin tarafı meydana gelince geceyi orada geçirmeğe karar vermişler. Çadırlarını kurup uykuya yatmışlar. O zaman düşman birdenbire üzerlerine atılmış. Çok kanlı bir dövüşme olmuş. Kumandanın vazifesi ilk önce Tanrı verdiyi ve sonra düşmanı öldürmek iken hiç birini yapamamış. Daha yatağından kalkmağa vakit bulamadan başını gövdesinden ayırmışlar.

Fakat Tanrı verdi okile yayını alıp hemen çadırından fırlamış. Hiç bir şeye bakmadan ovayı çerçeveliyen dağlara kaçmış. Orada tepeden tepeye koşarak kendi gibi tek, tük kaçan askerleri toplamış.

Aşağıdaki kanlı dövüşme, daha doğrusu baskın tam bir saat sürmüş. Basılanların hemen hepsi ölmüş. Yalnız tepelere kaçan yetmiş kişi kalmış.

Artık düşmanın sevincine son yokmuş. En önde kral olduğu halde şarap fıçılarının başına geçmişler. Saatlerce şarap içmişler, şarkı söylüyoruz diye bir eşek gibi anırmışlar. Sarhoşlukları o kadar ileri gitmiş ki çanaklarını doğru dürüst fıçıların altına tutamaz olmuşlar. Boşa akan şarap al kanlara karışmış. Ağızlarına kadar kaldırdıkları kupalarını dudaklarına götürememişler. Çenelerine veya burunlarına dayıyarak içindeki şarabı üstlerine başlarına dökmüşler.

Düşmanın ne hale girdiğini sezen «Tanrı verdi» altmış dokuz erle beraber yavaş yavaş tepeden inmiş. Herkesin sızıp yere ve biraz evvel öldürdükleri askerlerin üzerlerine yıkıldıkları sırada bağıra çağıra bir taraftan girmişler. Sarhoşlara basa basa, bir yandan da ok ata ata çabuk çabuk öbür taraftan çıkmışlar. Düşman hiç ummadığı bir zamanda birdenbire baskına uğradığını sanmış. Sarhoş askerler yıkıla yıkıla yerlerinden kalkmışlar. Düşman sanarak birbirlerine girmişler, oklarını önlerine gelene fırlatmışlar. Bu boğuşma yetmiş erin de yardımile pek kısa sürmüş. Düşmandan hiç kimse sağ kalmamış. Yalnız «Tanrı verdi» kralı sızdığı yerden kaldırmış. Bir ağaca bağlayıp ölümden kurtarmış.

Gün doğarken Tanrı verdi altmış dokuz erin başına geçmiş. Tutsak kralı da bir ata bindirmişler. Sarayın yolunu tutmuşlar.

Kral kumandanla gönderdiği ordunun ne olduğunu duyunca ve Tanrı verdinin ölmeyip dipdiri karşısında durduğunu görünce fena halde kızmış. Ülkesini kurtaran ve ülkesine bir ülke daha katan bu şeytan çocuktan çok korkmuş. Kızgınlıktan ve korkudan ötürü kan başına çıkmış, beyninin damarlarını çatlatıp kralı öldürmüş. Herkes «sevgili kralımız sevincinden öldü» demişler. Günlerce matemini tutmuşlar. Matem günleri bittikten sonra «Tanrı verdi» kralın kızile evlenmiş. Bir zamanlar ana baba yurdundaki kötü insanların alay ettiği gibi bir ülkeye değil, iki ülkeye birden kral olmuş.

Bayan Nine

AVCI BAYTEKİN Baştan başa resimli bir roman halinde yakında çıkacaktır.

Bütün Türk çocuklarını urunçtan urunca düşüren bu resimli hikâye kitap şeklinde hazırlanıyor.

Bekleyiniz.. bekleyiniz.. bekleyiniz..

316

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst. Posta kutusu 617 Afacan 23 üncü bilmeme işmeni) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Şu gördüğünüz reisim dört parçalıdır. Yek bakışta bu resimlerin birbirlerinin ayni olduklarını göreceksiniz. Eğer böyle görüyorsanız aldanıyorsunuz. Çünkü bu dört resimde birbirlerine nazaran eksik veya fazla resim ilâveleri eklenmiş veya kaldırılmıştır. Acaba bu dört resmin birbirlerine benzemiyen tarafları nelerdir? Siz bunları bulabilir misiniz?

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir kutu sütlü çikolata. *İkinciye*: Güzel bir para çantası. *Üçüncüye*: 3 aylık abone. 75 *inciye kadar*: Değerli armağanlar dağıtılacaktır.

(Geçen sayıdan devam)

Birer kutu boya kazananlar:

Eskişehir İnkılâp mek. S. 4 No. 38 M. Nadir, Kadıköy Moda cad. No. 1 Ekrem, Ankara Lozanpalas oteli B. Kadri kızı Fahrünnüsa, Samatya Biçki Dikiş dershanesinde No. 22 Hikmet, İst. Sahakyan - Nunyan ilkmek. No. 49 Nıvart Saatçiyan, Beyoğlu Bulgar mek. S. 3 Nikola Petrof, İst. Beyoğlu Yeniçarşı No. 92 sütçü Niko oğlu Çiço, İst. Gelenbevi orta mek. S. 1/E No. 216 Ahmet Orhan, Büyükada Yılmaz Türk cad. No. 23 Adnan, Edirne Balıkpazarı No. 29 Türkân, Ankara - Yenişehir Kâzımpaşa cad. İnkılâp so. No. 18 Samim Gök, İst. Aksaray Yenikapı Hisardibi so. No. 32 Şükran, Divrik kaymakamı Bay Adil Özelçi oğlu Nihat Özelçi, Amasya Yeşilırmak mek. S. 5 No. 7 Ömer, Ortaköy G. Saray lisesi. şubesi No. 1297 Fikret Bay ve Bayanlar.

Bir paket bisküit kazananlar:

Beyoğlu 4 üncü ilkmek. S. 2/4 No. 46 Engin Ünlü, Beyoğlu Olivo çıkmazı İst. otelinde Kirkor, İst. erkek lisesi S. 1/E No. 1390 M. Ali, İst. Bostancı İçerenköy cad. No. 48 Sırrı Akdemir, Fatih 11 inci ilkmek. S. 2/A No. 239 Neclâ Ünal, Beylerbeyi 27 nci ilkmek. S. 5/B muhasebe kaleminde Sacide kızı Fahuman, Zonguldak Namık Kemal mek. No. 105 Sait, Ankara P. T. T. umum No. 70 Mesut, İst. Şehremini Tatlıkuyu cad. No. 62 İsmet Öyünç, Eyüp Kızılmesçit yokuşu No. 9 Münür, İzmir Güzelyalı Tramvay cad. No. 4038 Melih, İzmir Salhane Tramvay cad. No. 293 Sümer Benenya Bayan ve Baylar.

Birer masal kitabı kazananlar:

Beşiktaş 46 ncı ilkmek. No. 20 Mücellâ, Bursa As. dairesinde binbaşı Zühtü oğlu Halûk, Beyoğlu 17 nci ilkmek. No. 43 Necmettin, İst. Boğaziçi lisesi S. 3 No. 8 Kâmüran Hakkı, Konya erk. orta mek. S. 2/A No. 512 Vecihi Dincel, Beyoğlu 29 uncu mek. No. 492 Tahsin, İst. Hayriye lisesi S. 5 No. 78 Sencar, Beyoğlu Halaskâr Gazi cad. No. 163 Artin, İst. kız lisesi S. 1/E No. 372 Emine, Ankara İltekin ilkmek. S. 1 No. 525 Şu A., İst. kız lisesi No. 1521 Muazzez Bayan ve Baylar.

— SON —

18 numaralı resimli bilmecemizde yengeci ve iki itfai neferini doğru bulanlar arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. İstanbul armağanları her Perşembe günleri saat 13 den 17 ye kadar Cağaloğlu yokuşunda Ülkü Basımevinden dağıtılır.

Bir cam hokka takımı kazanan:

İst. erkek lisesi sınıf 1-C Bay Tarık.

Bir kutu bisküit kazanan:

Fatih Hasan Halik mahallesi muhtar Hüsnü sokak numara 19 Harika Çalım.

Üç aylık abone kazanan:

Konya Turak Faki mahallesi numara 8 Selçuk Benger.

«Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.»

Birer limon sabunu kazananlar:

Ankara Misakı Millî mahallesi Katırcılar sokak No. 5 Tahsin Yalçın, Bursa Selçuk Hatun mahallesi İrgandı Köprü sokak No. 19 Naci Tübik, İst. erkek lisesi No. 1333 Emin Özkan, Üsküdar muhtelit orta mektep No. 683 Nejat Melih, İst. kız lisesi S. 2-C No. 994 Müzdat, Nişantaşı kız orta mektep S. 2-B Mehpare.

Birer şık cep defteri kazananlar:

Kız lisesi S. 2/B No. 557 Nefise Tuncay, İst. Cerrahpaşa 24 üncü ilk mektep S. 3 No. 124 Geysu, Üsküdar 19 uncu ilk mektep sınıf 3-A No. 439 Enver Ülgür, Mersin General İsmet ilk mektebi S. 3 No. 84 Ziya, Bursa Hoşkadem Fırın sokak No. 7 Şehap, İst. erkek lisesi S. 1-F No. 1439 Seyfeddin Oğuz, İst. Beyazıt 6 ıncı ilk mektep No. 204 Müeyyet, Haydarpaşa lisesi sınıf 4-C No. 1162 Emin, Ankara erkek lisesi sınıf 3-A No. 44 Muammer, Kasımpaşa Yenicadde No. 23 Münevver.

Birer Gazi albümü kazananlar:

İst. kız lisesi sınıf 2 Demirel, Samatya Narlıkapı Çıkmazı No. 4 Fethiye, Erenköy dördüncü ilk mektep sınıf 5 No. 215, İst. kız lisesi S. 1-Ş No. 1428 Nezahat, İzmir Karşıyaka Müsavat sokak No. 1-3 Erdem Ekrem Talu, Samsun Dumlupınar mektebi S. 4 No. 501 Mevlut Mete.

Birer paket çikolata kazananlar:

İst. 5 inci ilk mektep S. 4 No. 193 Ali Beceren, Beyoğlu 5 inci ilk mektep S. 3 No. 86 Yaşar, İst. erkek lisesi S. 2-B No. 1001 E. Ali, İst. Tatbikat 1 inci mektep S. 3-A No. 265 Kâmıran Hikmet, Beyoğlu Yeniçarşı caddesi No. 98 Yorgias A. İziris, Üsküdar muhtelit O. M. S. 2-E No. 478 Nedret, Eskişehir Ülkü mektebi No. 287 Ahmet, Bakırköy İstanbul caddesi No. 188 Hilmi, Beyoğlu 15 inci ilk mektep S. 1-3 No. 108 Rıza Semi, Ankara İsmet paşa mektebi S. 3-B No. 281 Ümit, İst. Gazi Osman paşa orta mektebi S. 1-G No. 413 Naci, Denizli Şehir hamamı sahibi Mehmet oğlu Ahmet, Beyoğlu 6 ıncı daire Yeminci sokak No. 5 Robert Çiprut, Çanakkale Cumhuriyet mektebi S. 4 No. 123 Nevzat, İst. kız lisesi No. 101 Pakize. — Daha var —

ARMAĞAN KAZANANLAR

1 — İzmir Sakarya mektebinden Nedim Aktan Çocuk Sesinin 11 inci cildini, 2 — Aksaray Kamâl Ata Türk cad. No 96 Cezmiye yarım kilo Bisküit kazanmışlardır.

Basıldığı yer: ÜLKÜ BASIM EVİ

AFACAN Bilmece kesiği No. 23

MİKİ FARE YAMYAMLAR ÜLKESİNDE

Mıki Yamyamlar arasında nasıl prens Taptup hazretleri oldu. Kral Davlumbaz Vurdumdnymaz Mikiyi nasıl şiş kebabı, ıskara köffte yapmak istemişti?. Yamyam musikisi olan :

Cibidibi cibidibi cafcaf
Cibidibi cibidibi cafcaf
Cibidibi cibidibi cafcaff

Türküsü niçin kulaklarımızda ötecek, niçin bir dakika dilinizden düşmiyecektir. Yarın çıkacak olan (Miki Fare Yamyamlar ülkesinde) kitabından bir tane alınız.

TANESİ 25 KURUŞTUR.

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3. Perşembe 25 Nisan 1935 Sayı 23.

Genel yazı işleri çevirmeni : *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 *Kuruş*
Altı aylığı :	125 *Kuruş*
Üç aylığı :	75 *Kuruş*
Dış ülkelere yıllığı	500 *Kuruş*

İşlere bakılan yeri *İstanbul — Cağaloğlu yokuşu* 40 *numarada* ÜLKÜ *Basımevi* Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 23

175 — Şimdi çok geçmeden asker de, sivil de, küçük bayan da aşağı doğru tekerlendiler. Bereket versin burası iki üç adam boyunda olduğu için kendilerine hiç bir şey olmadı.

176 — Yoksa işleri pek kötü olabilirdi. Şaşkın şaşkın biraz durduktan sonra ne yapacaklarını düşünmeğe başladılar. Fakat Pire Nuri bu, bir kolaylık bulmaz mı hiç?

177 — «Üstüste çıkın, ben de üstünüze çıkar, sizi buradan kurtarmanın yoluna bakarım» dedi ve dediğini de yaptı.. Pire Nuri şimdi uçurumdan dışarı çıkmıştı.

178 — Doğru koşmaya başladı. İleride kır yemeği yiyen bir kaç çocuk gördü. Onlardan pek güzel yardım istiyebilirdi.

179 — Yanlarına giderek: Acele acele başından geçenleri anlattı ve uçurumda bekliyenlere bir az yiyecek götürmelerini diledi.

180 — Çocuklar büyük bir iyi yürekle sepetlerini yüklenerek uçurum doğru koşmaya başladılar. Ekmek imdatlarına pek güzel yetişebilirdi.

181 — Şimdi üçü de aşağıdakilere çikolata, ekmek atmaya başladılar ve biraz sabırlı olmalarını, buradan kurtulabileceklerini söylediler.

182 — Üçü de bu atılanları tutarak sevinçle yemeğe başladılar. Oooh.. Küçük jokey, yani Pire Nuri de kendilerini kurtarırsa ne iyi bir şey olacaktı. — Daha var —

Keloğlan: Yakında Afacanda maceralarını anlatmağa başlıyacaktır. Sabırsızlıkla bekleyiniz.